

Arrest

nr. 348 282 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20 / 83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 6 juli 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 6 juli 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 329 988 van 15 juli 2025, waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd verworpen.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juli 2025 legde de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ Montgomery op 06.07.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Montgomery op 06.07.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van winkeldiefstal met geweld.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart aan PZ Montgomery op 06.07.2025 sedert 05.06.2025 in België te zijn, dewelke ook aangetoond wordt met behulp van betrokkenes paspoort.

Betrokkene verklaart aan PZ Montgomery op 06.07.2025 in België te zijn om België te bezoeken, zonder verdere verduidelijking.

Betrokkene verklaart aan PZ Montgomery op 06.07.2025 terug te keren naar zijn land op 07.07.2025, maar kan dit echter niet aantonen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Montgomery op 06.07.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van winkeldiefstal met geweld.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Montgomery op 06.07.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van winkeldiefstal met geweld.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Georgië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

*Vasthouding
(...)"*

Op 6 juli 2025 legde de gemachtigde aan verzoeker ook een inreisverbod op van drie jaar.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Betrokkene werd gehoord door PZ Montgomery op 06.07.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)2002

geboorteplaats : T.

nationaliteit : Georgië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06.07.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Montgomery op 06.07.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van winkeldiefstal met geweld.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart aan PZ Montgomery op 06.07.2025 sedert 05.06.2025 in België te zijn, dewelke ook aangetoond wordt met behulp van betrokkenes paspoort.

Betrokkene verklaart aan PZ Montgomery op 06.07.2025 in België te zijn om België te bezoeken, zonder verdere verduidelijking.

Betrokkene verklaart aan PZ Montgomery op 06.07.2025 terug te keren naar zijn land op 07.07.2025, maar kan dit echter niet aantonen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht) (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"a) Nopens de schending van art. 7,3° van de Vreemdelingenwet iuncto Art. 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht)

1. Art. 7,3° van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een reden om het grondgebied te verlaten is:

- wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

2. Er wordt in casu verwezen naar het feit dat verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn op een enkele winkeldiefstal met een nadeel van 13 EUR.

Hieruit leidt de verwerende partij af dat verzoeker dient beschouwd te worden als een gevaar voor de openbare orde.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

3. Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is. Verwijzend naar één enkele feit poneert verwerende partij dat verzoeker een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst te herhalen.

De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom deze voorgaande aanleiding kan geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

Om een bevel te nemen, wordt evenwel vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Zoals hoger reeds uiteengezet beantwoord [sic] het gedrag van verzoeker daar niet aan.

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom ondertussen gedateerde feiten kunnen aantonen dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten.

4.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele van het gevaar voor de openbare orde door verzoeker.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is, is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten.

Verzoeker heeft nog nooit eerder problemen met de Belgische of andere politiediensten gehad.

Zowel de diefstal zelf als het vermeende geweld zijn overigens allerminst als zware feiten te beschouwen: verzoeker had enkele broodjes en beleg t.w.v. 13 EUR gestolen, en het geweld bestond uit één enkele duw van de winkeldetective.

Verwerende partij laat eveneens na te vermelden dat verzoeker na verhoor door de politiediensten door de onderzoeksrechter werd vrijgelaten. Klaarblijkelijk was de onderzoeksrechter minder overtuigd van het gevaar op recidive en/of gevaaar [sic] voor openbare orde.

5. In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

De loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker werd tegengehouden door een politiepatrouille maar na verhoor werd vrijgelaten vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van een eerdere aanhouding besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.

b. Nopens de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Door bovenstaande motivering schendt de Dienst voor Vreemdelingenzaken de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Uit de formele beginselen van behoorlijk bestuur kan gesteld worden dat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden genomen worden, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen doen en de procedure goed volgen.

De overheid moet haar besluiten goed motiveren: de feiten moeten kloppen en de motivering moet logisch en begrijpelijk zijn.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd."

Verzoeker acht de motivering niet afdoende omdat die onvoldoende gegevens bevat om te kunnen besluiten dat hij een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden. Het komt volgens hem aan de gemachtigde toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing, die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en vervolgt dat de gemachtigde dient te beoordelen of zijn gedrag een gevaar voor een nieuwe ernstige verstoring van de openbare orde oplevert.

Volgens hem heeft de gemachtigde, met een verwijzing naar één enkel feit, geponeerd dat hij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te herhalen. Hij meent dat gemotiveerd moest worden waarom hij vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat, om een bevel te nemen, een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" vereist is en dat de beslissing ook in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel. Hij verwijt de gemachtigde niet te zijn overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker heeft nog nooit eerder problemen met de Belgische of andere politiediensten gehad. Verzoeker stelt dat zowel de diefstal zelf als het vermeende geweld allerminst als zware feiten kunnen worden beschouwd: verzoeker had enkele broodjes en beleg ter waarde van 13 euro gestolen en het geweld bestond uit één enkele duw van de winkeldetective. Tot slot voert hij nog aan dat de gemachtigde heeft nagelaten te vermelden dat hij na verhoor door de politiediensten door de onderzoeksrechter werd vrijgelaten en dat er geen rekening mee gehouden werd dat de onderzoeksrechter klaarblijkelijk minder overtuigd was van het gevaar op recidive en/of gevaar voor openbare orde. Om de voormelde redenen acht verzoeker ook het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Beoordeling

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken

of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is hiermee afdoende gemotiveerd in rechte. Daarnaast bevat de eerste bestreden akte ook een motivering in feite, met name dat verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten om de volgende redenen: *“Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Montgomery op 06.07.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van winkeldiefstal met geweld. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene verklaart aan PZ Montgomery op 06.07.2025 sedert 05.06.2025 in België te zijn, dewelke ook aangetoond wordt met behulp van betrokkenes paspoort. Betrokkene verklaart aan PZ Montgomery op 06.07.2025 in België te zijn om België te bezoeken, zonder verdere verduidelijking. Betrokkene verklaart aan PZ Montgomery op 06.07.2025 terug te keren naar zijn land op 07.07.2025, maar kan dit echter niet aantonen.”* Verder bevat de eerste bestreden beslissing ook een motivering inzake het gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM, en medische problemen in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Voorts worden in de eerste bestreden beslissing ook de specifieke motieven weergegeven op grond waarvan de gemachtigde besloten heeft om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Er wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en er volgt ook een feitelijke toelichting, met name:

“ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Montgomery op 06.07.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van winkeldiefstal met geweld.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Montgomery op 06.07.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van winkeldiefstal met geweld.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verder bevat ook de beslissing tot terugleiding naar de grens een afdoende motivering in rechte, dit door de uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing bevat daarnaast de volgende, uitgebreide motivering in feite:

“Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Georgië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, blijkt eveneens dat deze bepaling in rechte is gemotiveerd, nu het verwijst naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en het feit dat in de eerste bestreden beslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Daarnaast licht de gemachtigde ook toe waarom de duur drie jaar bedraagt. Daarbij verwijst hij naar de specifieke omstandigheden, eigen aan de zaak, waarbij enerzijds het administratief verslag dat door de politie werd opgesteld aan bod komt, waarbij verzoeker werd betrap op diefstal met geweld, en motiveert hij ook over het feit dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen, noch medische problemen te hebben.

Verzoeker toont niet aan dat voormelde motieven niet zouden volstaan in het licht van de formele motiveringsvereiste, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing verder inhoudelijk, zodat het middel verder wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole af of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet – het kunnen schaden van de openbare orde – verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing duidelijk naar de feiten die in het administratief verslag van de politie werden vastgesteld, met name dat verzoeker op 6 juli 2025 werd aangehouden omwille van feiten van winkeldiefstal met geweld. Die vaststellingen vinden steun in het administratief rapport van 6 juli 2025 van de politie van de politiezone Montgomery, dat zich in het administratief dossier bevindt. Het “*TARAP/RAAVIS verslag*” of administratief rapport, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, is opgesteld door een beëdigde politiebeambte en bevat de naam van verzoeker, een opsomming van de vaststellingen en een verwijzing naar het PV-nummer. Door te verwijzen naar de vaststellingen die door de politie werden gedaan, heeft de gemachtigde – in weerwil van wat verzoeker stelt – wel voldoende onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker om te oordelen dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden of een bedreiging is voor de openbare orde.

De gemachtigde heeft aangetoond dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de actuele gedragingen van verzoeker, die een bedreiging vormen voor de openbare orde.

Met zijn betoog, dat hij na verhoor door de politiediensten door de onderzoeksrechter werd vrijgelaten en de onderzoeksrechter klaarblijkelijk minder overtuigd was van het gevaar op recidive en/of gevaar voor openbare orde, weerlegt hij de vaststellingen van de politie en het motief met betrekking tot het risico voor de openbare orde niet met concrete argumenten. De Raad vindt immers geen aanwijzing in het dossier dat het in casu louter ging om diefstal van zaken ter waarde van 13 euro en het geweld ook zeer beperkt bleef. Voorts houdt het gegeven, dat verzoeker wordt vermoed onschuldig te zijn tot hij wordt veroordeeld, niet in dat gemachtigde op basis van een eigen onderzoek van de concrete vaststellingen die werden gedaan niet vermag te oordelen dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Bovendien beschikt de gemachtigde bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde over een zekere appreciatievrijheid waarop de Raad ter zake enkel een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent. De Raad acht het in deze niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen bij het beoordelen van verzoekers actueel

gedrag. Het bestreden bevel vindt dan ook op afdoende wijze steun in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat er met zijn betoog rond de 'werkelijke, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving', hetgeen een risico op recidive inhoudt, aan voorbij dat die door hem aangehaalde rechtspraak op andere situaties betrekking heeft. Die rechtspraak heeft betrekking op Unieburgers of gezinshereniging van familieleden van Unieburgers. Voor hen geldt de specifieke regelgeving, zoals voorzien in onder meer artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet. Ook in gevallen van beëindiging van verblijf van derdelanders met reeds een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zijn er situaties waarbij moet rekening gehouden worden met het werkelijke, actueel en voldoende ernstige gevaar voor het fundamenteel belang van de samenleving, zoals bijvoorbeeld geregeld in artikel 23 van de Vreemdelingenwet. In casu was verzoeker, als derdelander, nog maar ongeveer een maand in het Rijk onder kort verblijf, omdat hij als Georgiër visumvrij is voor een korte periode van drie maanden. Anders dan verzoeker aanvoert, heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing niet letterlijk geponeerd dat uit dit ene feit van de winkeldiefstal een neiging kan worden afgeleid dit gedrag in de toekomst te herhalen. In verzoekers situatie volstaat volgens artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet dat men door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Wat betreft de redenen waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, blijkt dat verzoeker enkel ingaat op het motief aangaande de bedreiging voor de openbare orde. Verzoeker weerlegt de motieven niet dat er een risico op onderduiken bestaat omdat hij niet heeft meegewerkt met de overheden, meer bepaald dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Dit motief alleen is een dragend motief en volstaat reeds om te onderbouwen dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. En het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, vormt de rechtsgrond voor het nemen van het inreisverbod.

Wat betreft de duur van het inreisverbod, nl. 3 jaar, voert verzoeker geen afzonderlijk betoog. Hoe dan ook kan de Raad in deze enkel vaststellen dat de gemachtigde op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze heeft rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval, zoals enerzijds de aanhouding voor winkeldiefstal, dat verzoeker verklaarde in België te zijn om België te bezoeken, dat hij beoogde sowieso op 7 juli 2025 te willen terugkeren naar Georgië - maar hij kon dit niet aantonen - en anderzijds het feit dat verzoeker in België geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft, noch medische problemen. De Raad wijst er nog op dat blijkens artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde een inreisverbod van meer dan vijf jaar mag opleggen als de onderdaan van een derde land een "ernstige" bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In casu heeft de gemachtigde een inreisverbod van drie jaar opgelegd, waaruit impliciet blijkt dat hij voor verzoeker weliswaar aanneemt dat het gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar dat het geen ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid betreft.

Verzoeker toont voor beide bestreden beslissingen ook niet aan dat de gemachtigde zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout, en er werd ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel en/of een motiveringsgebrek aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES